

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@afgazad.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو

سرمایه گذاری صورت گرفته به نفع اکثریت محروم جامعه نیست

حضور گسترده نیروهای خارجی رنگارنگ بعد از حوادث یازدهم سپتمبر نه تنها بر نظام سیاسی و اجتماعی ما تأثیرات بس مخرب و ویرانگر داشته است، بلکه نظام اقتصادی فرسوده و از هم پاشیده کشور که به علت نبود دولت های مردمی مخصوصاً در جریان سه دهه جنگ ویرانگر شکل گرفته بود، را فرسوده تر ساخته و زندگی اقتصادی اکثریت مردم زحمتکش و محروم جامعه ما بیشتر از پیش وخیم گردیده است.

افغانستان که کشوری با اقتصاد مافیایی و مصرفی در سطح جهان معرفی گردیده، در جریان هشت سال گذشته در بخش سرمایه گذاری روی سکتورهای کلیدی و حیاتی که بتواند نیازهای اکثریت توده های محروم و زحمتکش جامعه ما را مرفوع کند، کوچکترین دستاوردی نداشته و بیشترین سرمایه گذاری ها از طریق سکتور خصوصی و روی بخش هایی صورت گرفته که منافع طبقات بالایی و مرفه جامعه را تأمین کرده بتواند، تولیداتی که در اقتصاد به آن تولیدات بنجل می گویند.

بیشترین حجم سرمایه گذاری های صورت گرفته که به ملیاردها دالر میرسد، در این مدت روی تولید آب معدنی، تولید نوشابه های غیر الکولی، تولید انواع جوس، سکتور بانکداری، سکتور ساختمانی، شفاخانه های خصوصی، مؤسسات تحصیلات عالی خصوصی و بالاخره سکتور مخابرات انجام یافته که هیچ یک از این سکتور ها قادر به حل مشکل گرسنگی و فقر در جامعه ما نگردیده و سرمایه گذاری های صورت گرفته در سکتورهای ذکر شده جز دریافت منفعت ها و سودهای هنگفت به طبقات دلال هدف دیگری به همراه نداشته است.

عده ای خوش باور به این عقیده اند که در نتیجه این سرمایه گذاری ها برای نیروی کار کشور زمینه کار فراهم گردیده در حالیکه سرمایه گذاری های انجام شده، در چند شهر مهم و حیاتی کشور در حالی صورت گرفته که اکثراً کارگران ماهر و بعضاً غیر ماهر کمپنی ها و فابریکه ها از سایر کشورها مخصوصاً پاکستان استخدام گردیده و هیچ علاقه ای به جذب کارگران افغان در این سرمایه گذاری ها وجود ندارد و به همین سبب است که می توان خیل

بیکاران سرگردان به دنبال کار را بر سر هر چوک کابل دید، و از جانب دیگر مهاجرت ها بیش از پیش نیروی کار افغان را مخصوصاً به کشورهای همسایه می راند.

افغانستان کشور بیست زراعتی و سرمایه گذاری روی پروژه های زراعتی مخصوصاً اعمار بندهای جدید برق، بازسازی بندهای برق سابقه، فراهم کردن تخم های اصلاح شده زراعتی به دهقانان، مکانیزه کردن زراعت و بالاخره مهار ساختن آنها حداقل میتواند زندگی دهقانان کشور را که اکثریت نفوس را تشکیل میدهند، تغییر داده و سطح زندگی شان را نسبتاً بالا ببرد، امیدی که هرگز نباید انتظار آن را داشت، چراکه از یکطرف دولت از سیاست اقتصاد بازار پیروی می کند و حق فعالیت های اقتصادی را ندارد و از جانب دیگر سکتور خصوصی بنابر نبود سود آبی و هنگفت در پروژه های زراعتی علاقمند به سرمایه گذاری در این پروژه ها نیست.

نه تنها فاصله طبقاتی بین اغنیا و فقرا هر روز زیاد شده میرود، بلکه در نتیجه این سرمایه گذاری ها و پیروی از نظام انارشی اقتصاد بازار، تعداد زیادی از مردم ما که شامل کسبه کاران، خیاطان، صنعتگران دستی، قالین بافان و بالاخره پیشه وران می باشند با هجوم بی رویه کالاهای بی کیفیت و ارزان کشورهای خارجی مخصوصاً کشورهای همسایه و عدم حمایت دولت از آنها به خیل طبقه فقیر پیوسته اند.

نزدیک به هشتاد فیصد مردم زحمتکش و محروم جامعه ما با وجود سرازیر شدن میلیاردها دالر هنوز زیر خط فقر زندگی می کنند و قادر به پیدا نمودن حداقل قوت لایموت نیستند، از آب های ایستاده و دند به حیث آب آشامیدنی استفاده می کنند، توان خریداری حد اقل تابلیت سر دردی را نداشته و در اثر مریضی های خیلی ساده با مرگ و زندگی دست به گریبان اند و بالاخره مردمی که روی گنج با شکم گرسنه خوابیده اند، هیچ نقشی در زندگی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی خود نداشته و زندگی شان بی رحمانه به بازی گرفته می شود.